

N:o 112.

Ensimmäisenä Adventti-Sunnuntaina.

Evank. Matt. 21: 1–9.

Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia, ja tulivat Betphagen öljymäen tykö, lähetti Jeesus kaksi opetuslastansa, sanoen heille: menkää kylään, joka on teidän edessänne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna ja varsan hänen kanssansa; päästäkää ne ja tuokaat minulle. Ja jos joku teille jotakin sanoo niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidän. Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytettäisiin, kuin sanottu oli profeetan kautta, joka sanoo: Sanokaat Siionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkaas tulee sinulle siviä, istuin aasintamman päällä, ja ikeen alaisen aasin varsan päällä. Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jeesus heille käsenyt oli, ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle heidän vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle. Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle ja ne muuta karseivat oksia puista ja hajoittivat tielle. Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat sanoen: hosianna Davidin Pojalle! Kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! Hosianna korkeudessa!

Ken tahtoo evankeliumeja selittää, hän ryhtyköön siihen aivan toisella tavalla kuin epistoloihin; hänen täytyy ensin verrata evankelistain tekstit ja tarkastaa, mitä he kaikki kirjoittavat samasta asiasta. P. Markus, Luukas ja Johannes mainitsevat tässä ainoastaan varsaa, jolla Jeesus ratsasti ja jonka selässä ei vielä kukaan ihminen ollut istunut, kuten Markus ja Luukas kirjoittavat. Sen vuoksi ovat jotkut ruvenneet puollustamaan kumpaa-kin kertomusta sanoen, että Jeesus ensin ratsasti varsalla, mutta kun tämä muka oli vikuri, sitten aasintammallakin. Mutta näyttää kummalliselta, että aasi, joka on hidasluntoinen ja lauhkea eläin, olisi ollut niin vallaton ja vaikea ratsastaa.

Parempi olisi jos sanottaisiin, ettei hän ollenkaan ratsastanut aasintammalla vaan varsalla yksinään, ja että kuitenkin kirjoitetaan hänen ratsastaneen molemmilla, koska aasintammakin seurasi perässä. Raamatun on

nimittäin tapana usein puhua tällä tavalla; esimerkiksi P. Matteus 27: 44 sanoo ryövärein ristinpuussa pilkanneen Kristusta, vaikka kuitenkin Luukas 23: 39 kirjoittaa, että ainoastaan toinen heistä teki sen. Raamatussa ei mikään puhetapa ole tavallisempi kuin tuo niin sanottu synekdoke, jolla puhutaan kokonaisuudesta, vaikka osaa tarkoitetaan, ja päinvastoin ymmärretään osalla kokonaisuutta. Tällä tavalla nuhdellaan koko kansaa monin paikoin profeetain Raamatuissa, vaikka sen keskuudessa oli monta hurskastakin; ja päinvastoin ylistetään usein koko kansaa, vaikka monet siitä olivat pahoja. Tämä on suloista puheta-
paa, joka kuvailee meille kristillistä rakkautta, joka tekee kaikki, sekä hyvän että pahan, yhteiseksi, niin että kukin kantaa toisensa kuormaa ja niin Kristuksen lakia täyttää,
Gal. 6: 2.

samoin tässäkin: vaikka Kristus ratsasti varsalla, kirjoittaa evankelista kuitenkin tässä

hänen ratsastaneen myöskin aasintammalla, koska aasintamma ja varsa kuuluivat ikäänkuin yhteen seuraan ja olivat kuin yksi ja sama, sekä merkitsevät kaikkea Jumalan kansaa, jonka joukossa on monta, joilla Kristus ei ratsasta; kuitenkin sanotaan oikein, että hän hallitsee ja vallitsee kaikkea kansaa. Samoin sanotaan: se ja se kaupunki, maa tai talo on tehnyt tai kärsinyt sen ja sen, vaikka kuitenkin ainoastaan muutamat niissä ovat jotain tehneet tai kärsineet. Näin yleinen on nyt tämmöinen puhetapa. Samalla tavalla sanotaan meistäkin, että me olemme vanhurskaita, vaikka vasta olemme alkaneet sitä olla, kuten Paavali Room. 8: 10 sanoo: **Jos siis Kristus teissä on, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta Henki on elämä vanhurskauden tähden.** Ja luv. 7: 25: **Minä itse palvelen mielellä nyt Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.**

Että nyt Kristus **ratsasti ainoastaan varsalla**, sillä on salainen merkityksensä, sillä hän osoittaa täten selvästi, mitä sekä **laki** että **armo** aikaan saavat, sillä **ei yksikään liha taida lain töiden kautta hänen edessään vanhurskaaksi tulla**, sanoo Paavali Room. 3: 20. Mutta tämän oikein ymmärtääksenne tulee teidän tietää, ettei kaikilla laeilla, olkoot ne jumalallisia tai inhimillisiä, mitään muuta toimeen saada, kuin että ihmistä ulkonaisesti joko pakotetaan uhkauksilla tai houkutellaan lahjoilla tekemään lain vaatimia töitä. Mutta siitä ei tule mitään, että laki pidettäisiin halulla ja rakkaudella, ja ilman rangaistuksen pelkoa tai lahjain toivoa, sillä sellaista ei kukaan ihminen voi tehdä luonnollisilla voimilla, vaan siihen pitää ainoastaan Jumalan armosta voima saataman. Niinpä vanha sananlaskukin sanoo: ei ajatuksista tullia makseta. Ei siis voida millään lailla taivuttaa tahi pakottaa ihmisen ajatusta tai tahtoa siihen, että hän täyttäisi lain halulla ja rakkaudella, vaikka anka-

ruudella hänet saadaankin tekemään ulkonainen työ, sillä ihminen on aina vastahakoinen siihen ja lain verivihollinen. Niin nyt on siis tosin aasintamma kuorman kantaja ja ikeen alainen, se on: ihminen saadaan ulkonaisilla laeilla pakotetuksi tai houkutelluksi moniin ulkonaisiin töihin, mutta varsan selässä ei koskaan ole kukaan muu ihminen istunut kuin Kristus yksinään. Se on: ei mikään muu kuin ainoastaan Jumalan armo voi antaa ihmiselle Henkeä, halua, rakkautta ja kykyä lain täyttämiseen.

Me elämme ja vaellamme siis ainoastaan Kristuksen alla vapaina, pakottamattomina ja aivan haluisina, niin että pidämme lain mieluisasti ja rakkaudella pelkäämättä mitään rangaistusta tai toivomatta mitään palkkaa. Tähän johdattaa ja auttaa meitä evankeliumin sana, joka on armon ja syntein anteeksi saamisen sana apostolien ja muiden vilpittömäin saarnamiesten palveluksen ja esimerkin kautta. Sillä ennen kuin apostolien palvelus ja virka tuli meille, olimme me herrain, se on: lain opettajain alla, joiden uhkauksista peljästyneinä me tosin ulkonaisesti elimme lain jälkeen, mutta sydän oli kuitenkin sisällisesti siihen vastahakoinen ja haluton. Sen vuoksi istuu nyt Kristus meidän tahdollamme, joka hänen armostaan iloisesti kantaa häntä sekä mielellään tottelee ja haluisasti palvelee häntä. Meidän aasintammamme taasen, joka näin on vapaa lain pakotuksesta, seuraa tätä Kristusta kantavaa varsaa; se on: ulkonainen ihminen on näin alistettu kuuliaisiksi sisälliselle tahdolle, kun me Hengen voimalla kuoletamme lihan työt, jotka lain kautta ovat saaneet ylivallan ja tulleet voimallisiksi meissä. Mutta tästä erotuksesta lain ja armon välillä olemme muualla laiveammin puhuneet.

Tätä tarkoitetaan nyt sillä, että P. Markus 11: 4 kirjoittaa, että opetuslapset **löysit varsan sidottuna ulkona oven tykönä tien haaras-**

sa. Tällä ilmoittaa hän, kuinka ihminen tosin on lailla sidottu, mutta seisoo kuitenkin ulkopuolella, tien haarassa, niin ettei hän tottelekaan lakia. Mutta siltä on hän kuitenkin sidottu, sillä häntä ei ole vielä evankeliumin saarna irti päästänyt, joka irroittaa ja johdattaa meidät Kristuksen tykö. Sitä taasen ei ennen täytetty kuin apostolein kautta, kun he saarnasivat evankeliumia, jolla irroittivat ja johdattivat Kristuksen luokse kaikki ne juutalaiset, joita nyt tässä edeltäpäin varsalla tarkoitetaan.

Mutta kun Markus ja Luukas kirjoittavat varsan omistajan sanoneen: **Mitä te teette, että varsan päästätte?** (Mark. 11: 5, Luukk. 19: 23), ja kun opetuslapset vastasivat Kristuksen käskyn mukaan: **Herra tätä tarvitsee,** niin merkitsee se sitä hirmuista vainoa, jolla juutalaisten ylimmäiset ahdistivat apostoleita, etteivät olisi saarnanneet evankeliumia eivätkä näin johdattaneet Juudan kansaa Kristuksen tykö, sillä nämä ylimmäiset tahtoivat olla koko tämän kansan herroja ja mestareita. Näillä sanoilla opettaa Kristus opetuslapsilleen ja kaikille Jumalan sanan opettajille, että kun he saarnaavat totuutta ja tahtovat johdattaa kansaa Kristuksen tykö, niin pitää heidän kohtaaman kiivasta vastarintaa epäuskoisten puolelta.

Kuitenkin lohduttaa hän heitä sen ohessa oivallisilla asianhaaroilla, etteivät siitä tulisi levottomiksi. **Ensiksi** sillä, että ikäänkuin ylenkatseellisesti sanoo tuota suurta kaupunkia **kyläksi, joka on teidän edessänne,** joten hän siis ei anna kaupungille sen oikeata nimeä eikä arvoa. Hän nimittäin on tahallaan sanomatta: menkää Jerusalemin kaupunkiin, ja sanoo sen sijaan: **Menkää kylään, joka on teidän edessänne.** Aivan kuin sanoisi: Rakkani, älkää huoliko minkään suuresta nimestä tai arvosta. Tämä kaupunki näyttää kyllä suurelta, mutta se ei kuitenkaan muuta

ole kuin pieni kylä. Eihän ole mahdollista, että se voi oikein saarnata Jumalan sanaa, joka pitää silmällä ihmisten persoonaa ja heidän menonsa loistavaa komeutta. Häntä voi silloin pian peljättää tuo suuri ja mahtava loisteliaisuus, nimi, arvomerkit, kunnioitus ja mahtavuus. Kaikkea tätä tahtoo Kristus poistaa heidän sydämestään sillä, että kutsuu tätä kaupunkia ainoastaan kyläksi, opettaen näin evankelistain kautta, ettei koreista sanoista pidä välittää. Koska siis ihmisten tapa on sellainen, että he loistolla ja komeudella maanittelevat toisiaan ja tavoittelevat suosiota, niin opettaa Kristus opetuslapsilleen vastakohtaan, nimitäin että heidän pitäisi tietää koko maailman komeuden olevan heitä vastaan, jonka vuoksi heidän ei pitänyt sitä kummastella, ettei heidän saarnansa miellyttänyt useimpia ja ylimmäisiä.

Toiseksi lohduttaa Kristus heitä sillä, että ennen kuin yhtään mitään tiesivät varsasta, vakuuttaa hän heille, että löytävät ja saavat sen. Näin osoittaa hän, että edeltäpäin näki ja tunsikin kaikki ne, jotka uskoisivat ja tuotaisiin hänelle. Aivan kuin sanoisi: Menkää te vaan hakemaan, niin löydätte sen. Teidän ei tarvitse tehdä muuta kuin mennä ja saarnata sanaa; kutka taasen eivät antaudu opetettaviksi, ne ovat jo minun tiedossani. Pitäkää te vaan sanaa täydessä liikkeessä ja saarnatkaa runsaasti sitä, niin on tämä teidän sananne löytävä ja irroittava sellaisiakin, joita ette ole koskaan ajatelleetkaan. Älkää siis peljätkö vainoa älkääkä monen tottelemattomuutta, sillä jotkut kuitenkin teitä tottelevat; ketkä nimittäin teidän saarnanne saa päästää, ne kyllä tulevat minun luokseni. Ei siis nyt tarvitse apostolien eikä sanan palvelijain sen enempää huolehtia, kuin että vaan lähtevät menemään, se on: opettavat ja saarnaavat; kutka sanan kuulevat, sen jättävät he Jumalan asiaksi.

Kolmanneksi. Vainoojien ja vastahakoisten kanssa eivät he voi paremmin menetellä, kuin että sanovat heille suoraan: Herra niitä tarvitsee. Se on: me emme tule itsestämme, emme myöskään harjoita emmekä tee omaa työtämme ja tointamme vaan Jumalan virkaa; me emme johdata ihmisiä itsemme vaan Jumalan tykö; kuten näemme apostolein tehneenkin. Ei heidän tarvitse kiistellä ihmisten kanssa vaan jättää asia Jumalan huomaan ja pysyä ainoastaan lujasti sanassa; Jumala kyllä antaa sen menestyksen ja siunauksen, että ne jotka tulevia ovat, ne tulevat itsestään. Apostolit lohduttivatkin itseään erittäinkin sillä, että tiesivät, etteivät toimittaneet ja ajaneet omaa asiaansa, jonka vuoksi pyysivätkin, että heitä katsottaisiin ja pidettäisiin Kristuksen palvelijoina.

Opetuslasten menemisellä taasen tarkoitetaan koko kristillisen kirkon olemusta ja elämätä, joka Kristuksessa ja hänen kanssaan menee tästä maailmasta taivaalliseen Jerusalemiin. Tätä tahdomme hiukan lähemmin tarkastella. Ensin kirjoittaa evankelista että **Jeesus lähestyi Jerusalemiä ja tuli Betfageen Öljymäen tykö.** Betfage oli nimittäin Öljyvuoren lähellä samoin kuin Betaania toisella puolen samaa vuotta. **Betfage** merkitsee **suuhuonetta**. Tällä tarkoitetaan kristillistä kirkkoa, joka on oikea suuhuone, sillä siellä saarnataan armon sanaa ja autuuden ääntä, joka muinoin oli vaienneena synagoogassa, missä kirjoitetun lain kuollutta kirjainta opetettiin, joka synnin kautta kuolettaa ja on synnin ja kuoleman sana.

Siis tulee nyt Kristus Betfageen, se on: elävän saarnan huoneeseen eikä salatun Raamatun huoneeseen. Alkoihan Kristuksen tulemisella hänen seurakuntansa ja opetuslapsia lähetettiin suuri joukko saarnaamaan evankeliumia ja elävällä äänellä puhumaan elämän sanaa. Tällä **lähestymisellä** tarkoitetaan siis

Kristuksen ensimmäistä tulemistä lihassa meidän ihmisten luokse, sillä se on armotuleminen. Armoa taasen merkitään öljyjuilla; ja **öljyvuori** merkitsee kristillistä kirkkoa, jonka tuottama hedelmä on armon öljy, kun muutoin kaikki, mitä luonto voi, on autiota ja hedelmätöntä. Aina tästä tulemisesta ruveten lähettää Herra apostoliansa, joiden kāskee tuomaan luoksensa ikeenalaisen aasintamman varsan, kuten jo sanottu on. Kun he nyt ovat tuoneet sen paikalle, panevat he vaatteensa sen päälle ja asettavat Kristuksen niiden päälle; se on: johdattavat kansaa Kristuksen kuuliaisuuteen, niin että hän asuu ja hallitsee heissä ja he seuraavat häntä ja tulevat autuaiksi. **Vaatteilla** taasen ei tarkoiteta muuta kuin apostolien töitä, esimerkkejä ja hyveitä, joka monesta Raamatun paikasta voidaan nähdä. Niinpä opettaa P. Paavali tämän sunnuntain epistolassa meitä pukeutumaan Kristuksella ja valkeuden sota-aseilla, sillä vaatteet ovat hyviä töitä, joilla apostolien ja heidän jälkeläistensä tulee palvelella, ei itseään vaan kansaa, niin että he kuulijoissaan vahvistavat Kristuksen ja hänen valtakuntansa.

Kansan vaatteet, jotka hajotettiin tielle, ovat marttyyrien esimerkkejä ja varsinkin esisien ennen Kristuksen aikaa, joiden teoilla saarnaajat valmistavat tietä niille, jotka uskovat Kristukseen, kuten apostoli tekee Hepr. 11 luvussa, jossa esittää kertomuksia isistä. **Öljyvuon oksat ja palmut** merkitsevät taasen Raamatun **sanaa**, sillä Raamattu on täynnä armon sanaa, ja armoa osoitetaan öljyjuilla. Mutta onpa se myöskin täynnä puhetta rististä, joka voittaa kaikki, kuten palmupuun tekee. Se on: koko kristillinen oppi on näissä kahdessa kappaleessa, nimittäin **syntein kuolettamisessa ja hengen vanhurskauttamisessa**. Kerrotaan, näet, että palmupuun ei taivu minkään painon alla, olkoon se kuinka raskas tahansa, ja sama on myöskin puheen laita rististä ja

kärsimisestä. Olipa sekin öljypuu, josta kyyhkynen ehtoopuolella toi suussaan vihreän oksan Noan arkkiin, 1 Moos. 8: 11, nimittäin sanan Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta.

Kun taas **kansa, joka edellä kävi ja jotka seurasivat, lauloivat ylistyslauluja**, niin se merkitsee kristillisen kirkon iloa Kristuksen armon johdosta, josta sekä isät että me kaikki iloitsimme Kristuksessa sekä ylistämme ja kiitämme laupeuden Isää korkeudessa. Ja nyt on selvää, että kaikki tämä kansa merkitsee tässä palvelijain ja saarnaajain monenlaisia virkoja; mutta tuo ainoa aasi osoittaa Herran Kristuksen uutta kansaa, jolla ratsastaen hän kulkee taivaaseen, sillä tässä yhdessä aasissa ylistetään uskon yhteyttä, yksinkertaisuutta ja voimaa j. n. e. Siitä näemme, että nykyisen sunnuntain sekä epistola että evankeliumi tarkoittavat samaa, sillä kummassakin soitetaan meille, että me olemme matkalla Kristuksen ensimmäisen ja viimeisen tulemisen välillä, niin että meidän tulee vaeltaa soveliaasti, pukea päällemme Kristus ja kantaa sekä hyljätä kaikki pimeyden työt.

Olkoon tässä nyt kyllin puhuttu **salaisesta merkityksestä**. Nyt tahdomme jälleen palata kertomukseen. Kristusta, Siionin tyttären kuningasta, ei kuvata meille tässä missään majesteettiydessä eikä maallisessa komeudessa eikä vallassa, joka muita maallisia kuninkaita ympäröi, vaan tässä me näemme, että hän tulee siviänä. Ja tämä on tapahtunut, että täytettäisiin, mitä sanottu on profeetan kautta. Näitä kahta asiata tahdomme nyt tarkastella.

Ensiksi on tunnettua, että Juudan maassa oli käytännössä ratsastaa aaseilla kuten meillä hevosilla. Niinpä luemme, että Daavid, Salomo, Bileam ja monet muuta ovat ratsastaneet aaseilla, mutta että hevosia käytettiin sodassa. Deborakin Tuom. Kirj. 5: 10 laulaa: **Kiittäkää Herraa, te jotka ajatte kaunisten a-**

sein päällä. Aivan kuin sanoisi: Te jalosukuiset, ruhtinaat ja herrat, jotka hallitsette maata ja kansaa, sillä sellaisten henkilöiden sopi ratsastaa kauneilla aaseilla. Tuom. Kirj. 10: 4 luemme myöskin: **Jairilla oli kolmekymmentä poikaa ajaen kolmellakymmenellä aasinvarsalla, ja heillä oli kolmekymmentä kaupunkia**. Sen vuoksi Kristuskin ratsasti aasintamman varsalla, kuitenkin ikeenalaisella ja vuokratulla aasintammalla, sillä hän oli köyhä kuten evankelista sanoo.

Verratkaamme nyt toisiinsa **Kristuksen tulemista ja lain tulemista** Siinain vuorella, niinkuin kahta aivan erilaista asiata. Me luemme nimittäin 2 Moos. 19: 18, 19, että laki annettiin hirmuisessa muodossa. **Koko Siinain vuori**, sanoo Raamattu, **suitsi siitä, että Herra astui alas sen päälle tulessa; ja sen savu kävi ylös niinkuin pätsin savu, niin että koko vuori sangen kovan vapisi**. Tästä hirmuisuudesta käy tiettävästi lain virka ja kuinka se ainoastaan saa vihan aikaan, peljättää oman tunnon, julistaa kaikki ihmiset syntisiksi ja tekee koko maailman vikapääksi. Lain kautta nimittäin tulee synnintunto, sillä laista me opimme ymmärtämään, kuinka kurjia, pahoja ja turmeltuneita me olemme ja mitä me olemme ansainneet, nimittäin kuoleman ja helvetin. Ja vaikka se näin kovin peljättää meitä, ei se kuitenkaan anna meille mitään voimaa täyttää sitä, mitä siinä vaaditaan, se vaan näyttää meille, että olemme syntisiä ja kirottuja ja kehoittaa meissä vihan. Mitä enemmän joku omin voimin ahkeroitsee lain vaatimusten täyttämistä, sitä syvemmälle hän vajoo ja lankee, ellei hän ennestään ole vanhurskas tai ole apua saanut. Tämmöisen oman tunnon vakuutuksen saa jokainen ihminen, joka menee itseensä ja tutkii elämäänsä; hänen syntinsä tekevät hänet peljästyneeksi ja pakenevaksi Jumalan edessä, kuten juutalaisten laita oli, 2 Moos. 20: 18.

että nyt tästä tuskasta päästäisiin, laki täytettäisiin, viheliäinen omatuntomme rauhoitettaisiin ja synty meistä otettaisiin pois, niin sanotaan tässä Kristuksesta, että hän tulee pelkässä siveydessä, ei vaadi eikä ahdistaa meitä niin ankarasti kuin laki, vaan antaa anteeksi ja lahjoittaa kaikille, vieläpä antaa hän itsensäkin heille. Matt. 5: 17 sanoo hän itse: **En minä tullut lakia päästämään, mutta täyttämään,** kunhan me vaan rupeemme hänen aasintammaksensa ja varsaksensa, niin että kannamme häntä lujalla uskolla ja puemme hänet päällemme hyvissä töissä. Kellä Kristus näin on, hän on täyttänyt lain ja hänen omatuntonsa ei enään ole peljästyneenä, mutta jos hänen sydämensä vielä on peljästyksissä, ei hänellä vielä ole Kristusta. **Kristuksen omistaminen ja häneen pukeutuminen** ei taasen muuta ole kuin **uskoa häneen.** No mitä sitten pitää uskoa? Sinun täytyy uskoa, että hän on **siviä** ja **auttaja**, joka antaa synnit anteeksi ja armon. Ken sitä vastoin kuvailee hänet muuksi, hän ei käsitä Kristusta, mutta ken uskoo, että Kristus on ja tahtoo olla sellainen häntä kohtaan, hänellä totisesti on Kristus sellaisena omanansa. Kenellä nyt Kristus on Vapahtajana ja syntein anteeksi antajana, kuinka voi hänen omatuntonsa olla peljästynyt eikä se paljoa pikemmin aina ole iloinen ja rauhallinen? Mitä laki voi häntä murehuttaa, kun Kristus vastaa hänen puolestaan? Etteivät juutalaiset voineet havaita tätä Kristuksen ruumiillista tulemistä, sillä valittaa Kristus kyyneleitä vuodattaen, sillä tänä päivänä itki hän juutalaisia, kuten Luukas 19: 42 sanoo: **Jos sinäkin tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopii.** Se on: jos sinä tietäisit, minkä tähden minä tulin ja mitä mukani toin, nimittäin rauhaa, syntein anteeksi saamista, vapautta lain hirmuvallasta, **mutta nyt ne ovat kätkeyt sinun silmäis edestä.** Oi, kuinka monelta

on vielä tänäkin päivänä kätkeytynä, mitä heidän sydämensä rauhaan sopii. He eivät tunne Kristusta ja luulevat kuitenkin voivansa kaikki täyttää, ei uskolla häneen vaan omilla töillään; he pyrkivät rauhaan, vaikka ei mitään rauhaa ilman Kristusta ole, ilman tuota siveätä kuningasta, joka ainoa synnit anteeksi antaa.

Tätä tahtoo nyt evankelista saarnattavaksi, kun hän sanoo: **Sanokaat Siionin tyttärelle: katso, sinun kuninkaas tulee sinulle siviä.** Aivan kuin sanoisi: Hän tulee sinulle hyväksi, sinulle rauhaksi, menestykseksi ja sydämen iloksi, ja koska he eivät uskoneet tätä, niin hän ennustaa, että heille sitä piti sanottaman ja saarnattaman. Ken nyt uskoo, että Kristus tulee sellaisena, hänellä hän myöskin sellaisena on. Oi, outo saarna ja aivan käytännöstä pois joutunut, tähän aikaan! Tarkastele kuitenkin joka ainokaista sanaa! Tuo pieni sana, **Katso**, on ilon ja kehoituksen sana, kun tahdotaan jollekulle näyttää jotakin, jota kauvan ja maltittomasti on odotettu. **Sinun, sinun kuninkaas**, joka tekee lopun siitä, mikä pitää omaatuntoasi hirmuvallassaan, nimittäin laista, ja hallitsee sinua rauhassa ja suloisessa menossa, sillä hän antaa sinulle synnit anteeksi ja voiman lakia täyttämään. **Sinun**, se on: **sinulle** luvattu, jota **sinä** olet kauvan odottanut, jota **sinä**, synnin raskauttama ihminen, olet huutanut ja huokaillut. **Hän tulee**, omasta mielisuosionsa, ilman sinun ansiotasi, äärettömästä rakkaudesta, sillä sinä et tuonut häntä etkä ole taivaaseen astunut, eikä myöskään ollut ansainnut hänen tulemistansa. Hän se on luopunut omaisuudestaan ja tullut sinulle kelvottomalle, joka lain pakon ja herrauden alaisena et ollut synneilläsi muuta ansainnut kuin rangaistuksen. **Sinulle** tulee hän, se on: sinun hyväksesi, ja koska sinä tarvitset häntä; hän tulee etsimään **sinua** ja tekemään **sinulle** hyvää. Hän ei tule itselleen eikä etsimään sinulta omaansa, kuten laki on tehnyt, koska sinulla

ei sitä ole, mitä laki vaatii. Hän tulee sinulle antaakseen sinulle omansa eikä pyydä sinulta muuta, kuin että ainoastaan antaisit hänen ottaa syntisi pois ja tehdä sinut autuaaksi.

Edelleen tulee hän sinulle **siviänä**, ei uhkaavana kuten Siinain vuorella, vaan hiljaisena ja rauhallisena, hän ei rankaise, hän ei kosta lain ylitsekäymisiä. Ja jotta tämän uskoisit, ratsastaa hän halvalla ja lainatulla aasintamman varsalla, typerällä ja lauhkealla luontokappaleella, joka ei kelpaa muuhun kuin palvelemaan. Sellaisella menettelyllään hänen tulemisessaan tahtoo hän houkutella sinua tykönsä ja opettaa sinua ymmärtämään, ettei hän tule sinua vahingoittamaan, vaan sulasta rakkaudesta ja halusta palvelemaan sinua. Hänessä ei ole mitään peljättävää merkkiä, hän ei jyrise, ei salamoï eikä suitse, kuten ennen Siinain vuorella, sillä hän on tullut auttamaan ja autuaaksi tekemään. Hän on tullut lohduttamaan ja rauhaa antamaan, mutta ei peljättämään, ei saattamaan ketään häpeään, sillä sellaisena kuin hänet näet hänen tulemisessaan, sellainen on hän sydämeltäänkin. Hän ei voinut yksinkertaisemmin tulla esille kuin varsan selässä istuen, jolla ei vielä kukaan ollut ennen istunut. Juuri sen vuoksi ei hän tahtonut käyttää mitään jyriseviä vaunuja. Hän antoi vaatteita levittää tielleen sekä kansan kulkea edellä ja perässä, ei aseissa eikä haarniskoissa, vaan riemussa ja ylistyslauluja laulaen, joten ei mitään olisi puuttunut, joka saattoi todistaa hänen lempeyttänsä ja laupeuttaan.

Tämän riemun ja ilon osoituksen Herran tulemisen johdosta on profeeta Sakarias 9: 9 kirjoittanut selvemmin kuin evankelista, kun hän sanoo: **Iloitse sinä Siionin tytär suures-ti, ja riemuitse sinä Jerusalemin tytär. Katso sinun Kuninkaas tulee sinulle, vanhurskas ja auttaja, köyhä ja ajaa aasilla ja aasintamman varsalla.** Kun hän nimittäin ke-

hoittaa riemu- ja ilohuutoihin, niin ylistää hän tätä armorikasta ja suloista tulemista köyhille syntisille, joita lain raskas valta ahdistaa. Se on osoitettu myöskin sillä, että Kristus suuntaisi kulkunsa Öljymäeltä, siis paikasta, joka merkitsi suurta ja sanomatonta rauhaa ja laupeutta.

Evankelista asettaa tähän ainoastaan sanan **siviä** ja jättää pois sanat: **vanhurskas ja auttaja**, sillä heprean kielessä sana köyhä, vaivainen ja kurja on sangen läheinen sanalle siveä, hiljainen ja lauhkea. Heprealaiset sanovat nimittäin sellaista ihmistä köyhäksi, joka on köyhä mielessään, nöyrä, täynnä vaivaa ja murhetta, sekä aivan alakuloinen, jommoiseksi kaikkia kristinuskovaisia Raamatussa yleensä sanotaankin. Sehän oikeastaan onkin oikein lempeä ja siveä, joka ottaa lähimmäisensä hä-dän sydämelleen ja armahtaa häntä aivan kuin häntä itseään hätä koskisi. Näin köyhäksi sekä meidän tähtemme vaivatuksi ja kokonaan siveäksi mieheksi kuvailee evankelista Kristuksen, joka tulee ainoastaan vaivattuna meidän viheliäisyydellämme ja on valmis auttamaan meitä sulasta siveydestä ja hellästä rakkaudesta. Vaikka nyt evankelista ei käytä noita sanoja semmoisinaan, lausuu hän kuitenkin yhdellä sanalla saman, mihin profeeta käyttää kaikkia kolmea sanaa, sillä hän esittelee Kristuksen sellaiseksi, joka siveydessään ei ole ainoastaan mitään oikeutta etsimättä eikä vaadi lain täyttämistä, vaan joka myöskin itsestään säälii niitä, joita monet synnit vaivaavat, joiden luokse hän tulee sydän nöyränä ja täynnä rakkautta antaaksensa heille, mitä tarvitsevat, nimittäin armoa ja laupeutta. Kun profeeta sanoo **vanhurskas**, niin ei hän tahdo, että sillä tässä ymmärrettäisiin sellaista vanhurskasta, jota tavallisesti vanhurskaaksi sanotaan, ja joka vanhurskautensa mukaan tuomitsee syntiset, vaan sellaista, joka tekee vanhurskaaksi, kuten Paavali Room. 3: 26 sanoo. **Sinulle**, sa-

noo profeeta, tulee hän vanhurskas tehdäk-sensä sinut vanhurskaaksi, sinut, joka lain kautta olet tullut rikokselliseksi. Sen vuoksi tavataankin vanhassa käännöksessä sanan **vanhurskas** sijassa sana **pyhä**, nimittäin joka pyhittää armovoiteellansa, jotta sana **pyhä** tarkoittaisi Kristusta, se on: voideltua, ja sana **autuaaksitekijä Jeesusta** omalta nimeltään. Mutta hän tekee sinun vanhurskaaksi ja autuaaksi, koska hän on köyhä, armahtaa sinua, ottaa viheliäisyytesi sydämelleen sekä himoitsee sinun autuuttasi. Katso, tätä sanotaan tässä **siveydeksi**.

Siitä nyt näemme, kuinka lähellä autuutemme on meitä, kuinka se on saatavissa ja kuinka suuri se on, sillä tämä sisäänratsastus ja armotuleminen kestää maailman loppuun saakka. Voi meitä, jos me emme tiedä, mitä meidän rauhaamme sopii tällä meidän ajallamme, niin tällä ajallamme, jona meitä niin suuri laupeus etsii. Vaeltakaamme siis soveliaasti sellaisina päivinä ja tällä tiellä.

Tätä profeetan todistusta on evankelista tahtonut esiin tuoda ylistääkseen meille armoa sitä suuremmaksi, kuten sellaiselle armosaarnaajalle sopiikin. Hän ilmoittaa täten, ettei Kristus ole tullut meidän ansiomme tähden vaan **Jumalan totuuden tähden** kuten P. Paavali Room. 15: 8 sanoo, **vahvistamaan sitä lupausta, kuin isille tapahtunut oli**, jonka hän sulasta laupeudesta on tehnyt ja antanut heille, niinkuin apostoli Gal. 3: 18 kirjoittaa: **Jumala on sen Aabrahamille lupauksen lahjoittanut**. Sen vuoksi ei evankelista ylistä mitään ansiotamme vaan ainoastaan Jumalan laupeutta ja totuutta, joka niin kauvan ennen meitä on hyvästä suomastansa ja ilmaiseksi tahtonut luvata sellaista sekä nyt täyttää ja antaa sen meille, ei meidän ansiomme tähden vaan koska hän on totinen.

Lopuksi. Nuo kansan laulammat sanat: **Hosianna Daavidin Pojalle** j. n. e., on otettu

Ps. 118: 25, 26, jossa profeeta sanoo näin: **Oo Herra auta, Oo Herra anna menestyä! Siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen**. Se kuuluu hepreaksi näin: Ana Adonai, Hoschia na, Ana Adonai, Hazeliach na, Baruch Habba Beschem Adonai. Tässä nähdään jälleen, ettei evankelista toista kaikkea, arvatenkin koskei kansa niin selvästi lausunut kaikkia; sillä he olivat lisänneetkin nuo sanat **Daavidin Pojalle**, joita psalmissa ei ole. He sovittivat nämä värssyt Kristukseen Daavidin Poikana, jonka siemenestä tiesivät heidän kuninkaansa Mesiaan tulevan. Sana **hosianna** taasen, hepreaksi Hoschia na, käsittää kaksi sanaa: **Minä rukoilen, tee autuaaksi tai hanki autuutta, vie autuaaksitekijän luo**. Tähän lisää kansa siten vielä: **Daavidin Poika**, niin että heidän ajatuksensa on tämä: Oo Herra, me rukoilemme sinua, anna tälle Daavidin Pojalle, meidän kuninkaallemme menestystä; suo hänen valtakunnalleen hyvä onni ja anna hänen onnellisesti hallita. Tämä on siis kansan ilohuuto ja onnentoivotus Kristuksen uudelle valtakunnalle, jonka myöskin seuraavat sanat todistavat: **Siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen**. Tämän ajatuksen vahvistaa evankelista Markus 11: 9, 10, jossa sanoo: **He huusit sanoen: Hosianna – – – hyvästi siunattu olkoon Daavidin meidän isän valtakunta, joka tulee Herran nimeen; Hosianna korkeudessa**.

Sen vuoksi huudamme ja veisaamme mekin joka päivä messussa: **hosianna korkeudessa**, ja rukoilemme, että Kristus nytkin ja yhä edelleen tahtoisii hyvin ja onnellisesti johtaa ja hallita kirkkoansa. Ja tämän pitää Kristuksen kirkossa olla kaikkein saarnaajain yksimielisenä äänenä ja totisena ahkeroinisena, että Kristus onnellisesti hallitsisi sekä että perkeleen ja pimeyden työt tyhjiksi raukeisivat. Tätä on tässä kuvattu ja merkitty kansan palveluksella ja huudolla. Amen.